

Balans tussen het verdriet en het mooie

woensdag 01 februari 2012 | 07:00

WAARISHENK - UGCHELEN - Marga Snoeij is 53. Haar beide ouders zijn overleden en op 13-jarige leeftijd verloor ze een twee jaar jonger broertje dat een longontsteking had. „Toen mijn broertje overleed, wist ik daar niet mee om te gaan. Net als veel mensen om me heen. De dood was taboe. Op school was er één docent die me een hand gaf. Zo moet dat niet.”

Snoeij noemt zich ritueel-begeleider. Ze helpt bij de ceremonie rond een uitvaart maar ook bij een huwelijk.

Snoeij die hbo jeugdwelzijnswerk heeft gedaan, is haar leven lang trouw lid van de gereformeerde kerk geweest. Nu is ze nog jeugdwerker bij de Immanuel- en Bethelkerk in Barneveld.

Ter nagedachtenis geeft Marga Snoeij soms herinneringsstenen mee.

“Pas heel laat, toen ik mijn eigen kinderen uit de kinderbijbel ging voorlezen, begon ik me af te vragen of alles uit de Bijbel wel zo vanzelfsprekend is.”

Ze is in 1998 hbo theologie gaan studeren, gevolgd door een postdoctorale cursus uitvaartrituelen. En nu heeft Snoeij een plek ingenomen in een grensstrook tussen geloof en niet-geloof.

„Ik zag regelmatig mensen die de kerk niet meer bij een huwelijk of uitvaart betrekken. Wél willen ze bij hun trouwen met rituelen betekenis geven aan de liefde voor elkaar. En ook vinden ze het te oppervlakkig dat je bij een crematie met twee muziekjes en een gedichtje klaar bent.”

“Ik had het zelf ook bij de uitvaart van mijn vader in een kerkje in Zuidwolde. Heel mooi. Dáár wil ik iets mee doen, zo'n belangrijke herinnering in je leven mooier maken.”

Hoe je dat doet? Ze denkt aan een huwelijk in een kerkje in Hoog- Soeren. „Daar had ik een pad aangelegd met grote bloempotten met wegwijzers en spreuken en live-muziek erbij. In een andere situatie geef je mensen herinneringsstenen mee als nagedachtenis aan een overledene.”

Wat ik rond een uitvaart doe, komt erop neer dat ik met nabestaanden een balans zoek tussen het verdriet, de mooie herinneringen aan de overledene en zondig de vervelende kanten. Niets wegstoppen.”

Snoeij heeft geleerd in haar vak. „Als ik binnenkom, ga ik niet iedereen een handje geven en condoleren. Dat deed ik, toen ik begon. Het blijft dan formeel en dan help je het gesprek ook niet op gang. Ik zegt nu eerder iets als 'wat een ellendige week heeft u meegemaakt'. Dat nodigt uit tot praten en gedachten uitwisselen over wat ze willen.”

Toen Snoeij in 2002 begon was ze haar tijd vooruit. „Er zijn ook gesprekken geweest met predikanten die het niet begrepen dat ik dit buiten de kerk deed en me er ook nog voor liet betalen. De voorbereiding op een huwelijk kost tijd. En een dominee wordt ook voor zijn werkzaamheden betaald hoor.”